

עלי להבה. כל הלילה בוערת במחנה המדורה. מייד יחזרו הציידים, כשבידיהם ארנבות לבישול.

מחנה לאור הירח. השמש נשקה את היס. רוח חזקה נשבה מפאתי מערב והירח עלה. אפילו לשניים קשה להקים אוהל סיירים קטנטן. האוהל אינו רוצה לקום, הרוח אינה רוצה לשקוט, הבחורה רוצה לעזור, אבל זה קשה, ובפרט כאשר צריך להסביר כל צעד לבחורה הרוצה ללמוד.

פושטי עור. פיסנת הצייד קצת אכזרית, אך את דמה של הארנבת צריך להקזיז לפני הבישול.

הציידת ונשקה. במכונית קיבלה נורמה רובה וחכה. הנציעה בדרכים המשובשות היתה עיניו. אולם היא יודעת, כי בלי רובה וחכה אין כיף.

עוד שלושה ק"מ... עם הציוד על הגב מתקדמת השיררה אל מקום המחנה. הויכוחים רבים. כל אחד מכיר את "המקום בגוש"...

מאת מקסים סלומון

ביום השישי אח"צ. בתי הקפה, שעל שפת הים, גדושים אנשים לבושים בגדי שבת, שבלבם געגועים: לעשות משהו חדש, יפה. מיתח. הים הכחול עורר בלב רבים חלומות על נסיעה לחופים רחוקים.

הם יושבים בבתי-הקפה יום אחרי יום, שבוע אחרי שבוע. זה אמנם משעמם מאד, אך מה יש לעשות מלבד זה, היכן ללכת? כיצד לחפש מעט חדות חיים?

המטרה. פנינה, סמלת בצבא, קיבלה שטורי קליעה מאשר, צלף לשעבר. רה: בקבוק יין ריק, המבהיק בשמש במרחק 20 מטר ומגרה גאוותה.

היה מגוון ביותר. שתי נערות, שפניהן השחירו בשעת בשול, חיכו חיוכים לבנים אל החברים, שחשפו שיניהם לאות רעב "רוצים לטרוף משהו!"

הארונה הוכנה על מדורות רוב היה הפיח והאבק. כל לעיסה השמיעה קול חריקה — גרגירי החול נשתחקו בשניים הבריאות. הנערות ביקשו לא לשמוע, כי אם להביט על הנוף היפה, כולל את עצמן, ולשכוח את המתרחש בפה. ובאמת לא היה קשה להתפתות לשמים הכחולים, לקולות הגלים המנוטוניים, למראה השחפים הלבנים הטסים וצוללים בצריחות, מתרוממים כשבמקורם דגי כסף מבריקים. ויש מן השחפים, שאינם עוסקים בציד — גם הם יודעים להנות מן האויר הצח והשמים הכחולים. בגלישות ארוכות הם מרחפים לעבר האופק, שם מטרטרת לה סירת משמר החופים. כמו סירת צע צצוע חצתה לאט את המים. עשן קל התמר מחוכה.

מתחשק לי פשוט לכתוב שיר!" אמרה נערה רגשנית לבחור שישב לידה. אחר כך שתקה היא שתק הוא ושניהם שקעו במחשבות שקטות.

בערב החלו לחשוב על השיבה הביתה. הם פירקו את האוהלים, אספו את הציוד. בארבע אחר הצהרים, 24 שעות בדיוק, אחרי שיצאו למחנה, חזרו הכל הביתה; מי למשרד, מי למטבח ולילד, מי למחנה הצבא. שופים ורעננים הגיעו העירה, ולפניהם אותו מחנה, החזור מדי שבת בשבת: מאות לובשי בגדי-השבת רצים לתפוס את מקומותיהם בפרק ופילץ. להטביל את מצב רוחם בכוסית. "הרי אין בארץ הזו מקום הגון אחד לבלות! ובכלל מה אפשר לעשות פה?" שואלים האנשים בעלי הכרס, מפקקים פיהוקים רחבים משועממים, שוכחים כי לא רחוק ממקום ישיבתם מחכה להם נוף נפלא ובלוי נעים ביותר, שיפא את אוישותם.

במקום שעון מעורר — שמש

על פני החולמים עברה מכונית משא עמוסה כתרסר צעירים וצעירות, שהזכירו את חיות הנגב — כפיות, רובים, סכינים, כחות, מצרכים, אהלים. הם היו עליזים, הם שרו. יושבי בתי-הקפה הביטו בהם בתמהון. מה יש להם לשיר ולשמוח? מה הם עושים כאן בכלל? הרי הם שייכים לתקופה אחרת. הבוגרים אינם רוכבים על גבי מכוניות משא ושרים כמטורפים. ימים אלה עברו כבר מזמן. רק ילדים וחברי ארגוני נוער מתנהגים עתה כך. רק הם שרים כאילו העולם עוד יפה ורחב, מלא שמחה.

המכונית יצאה מן העיר, ירדה דרומה. אחרי נסיעה קצרה נעצרה. הכל קפצו, אספו את החפצים האהלים, הרובים, וכמובן, את בקבוקי היין. אחר ירדו אל הים הקרוב, בחרו מקום נוח לחניה, במרחק מה מקצף הגלים הלבן.

אולם הבחירה לא היתה קלה ביותר. כל אחד מן הבחורים סירר מפורסם — הוא מכיר את "המקום בגוש", ואם לא יישמעו לו, יצטערו על כך. גם לבחורות יש דעה בענין. הקמת מחנה חולה מזמן להיות עסק של גברים לדעתן, הן אף בקיאות יותר מן הבחורים בקביעת מקום מגורים. יהיה זה גם מקום מגורים ארעי ביותר. לבסוף, באו כל הצדדים לפשרה. מצאו את המקום המתאים. החלה הקמת המחנה הזעיר: נפרשו אהלי הסיירים. רוכזו צרכי המזון, הפרימוסים, הקומקומים. חולקו התפקידים. בלי פקודות והוראות — עבודה מהירה חרוצה. בעלות הלילה, כבר עמד המחנה על תילו. במרכזו ישבו הנערות, קלפו תפוחי אדמה, פרסו פרוסות לחם. האויר הצח, העבודה, רוח הים הגבירו את התיאבון. בערב ישבו הכל ללול, מסביב למדורה, להקשיב לתקליטים, לספר ציובאטים, לצחצח רובים.

בחצות יצאו הבחורים לנסות מזלם בציד ארנבות. מישהו ירד לשפת הים עם חכה. הוא משוגע לדיג ויודע, כי בלילה עולה הדיג יפה ביותר. בפינה הסתודדו שתי נשים צעירות, שהתגאו בילדיהן, שנשארו אצל הסבתות. הרוח גברה, הנערות נתעטפו בסודרים חמים. אי-אפשר היה להאמין, כי שתיר אלו צועדות ברחובות העיר לבושות שמלות משי, נעולות עקבים גבוהים.

שעת חצות התקרבה. החברה מתפורים איש לאהלו — מלבד הציידים והדייג. את הרובה והשמירה קיבל עליו רבי-סרן, הרגיל, בדרך כלל, להציב אחרים על משמרותיהם. הדייג, גם הוא סרן, עמד כשמכנסיו מופשלות — לו ראו זאת הטוראים! עם שחר שבו הציידים — שלל מספר ארנבות. בהאיר השמש, החלה שוב תנועה במחנה: הכל קמו, יצאו מהאהלים, לבשו בגדי ים. הים הקרוב קרן. בעלותם מרחצת הבוקר, כבר היתה ארוחת הבקר ערוכה.

בינתיים החלו האנשים לחפש שעשועו לשעות היום. האפשר דויות רבות: אפשר לנמנם באוהל, גם לקרוא ספר; אפשר לדרת לים, להתרוחק, לאסוף צדפים. אפשר לדוג דגים; אפשר לעשות כמו אלה שלקחו שני רובי טוטו, ערכו לעצמם מטוח. הם גם הציעו תחרות בין האזרחים והחיילים, אך איש לא הצטרף. השניים יודעים כקלעים טובים, ואנשי הצבא חששו, אולי, לפרסטיגיה.

בינתיים הגיעה שעת הצהרים. שוב נתאספו כולם לאכול (אפשר פשוט להשמין באויר הים כשיש מה לאכול!) התפריט